

PERIÒDIC POLÍTIIC VERMELL

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRAS ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 4, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 peseta; Un número, 2 quartos. — Sept à llum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 3 rals trimestres; Extranger, 16. —

UN CASAMENT INFAME

****

Fa poch temps que en Lluís Carreras va guanyar algun quartet ab la publicació d' un llibre que portava per titol lo d' aquest article.

Pero ara no anem pas à tractar del mateix assumpto baix lo mateix epigrafe, porque ni n' hem de fer res ni n' ns importa del d' en Carreras; pero si n' ns sembla aprofitable la frase para aplicarla à un altre maritaje molt més infame, baix lo punt de vista de la moral pública, que l' d' un capó y una gallina.

No referim à la abominable idea de casar lo fill del rey del As d' Oros ab la filla del que fou D. Alfons XII.

Y dihém abominable no pas per l' acte moral ni material del matrimoni, que aixó sí que pot tenir sense cuydado, sino per la significació que à tal acte s' vol donar per los padrins y pares d' aquesta idea.

Lo tal casament tindria de significar la reconciliació de las duas familias borbòniques que s' creuhen ab dret à que Espanya tinga de mantenir las a cor de rey, y per lògica conseqüència à acceptar en tot ó en algo las ideas del rey dels assassinos de Layers, Vallfogons, Iguazu y de tants y tants altres punts.

Que l' poble lliberal espanyol no pot, ni deu, ni vol confondre ab los bandolers del altar y l' trono, no es necessari dirho, puig que, si convé, no dubtem que ab mes eloqüencia que nosaltres tornariem à parlar la pólvora y las bayonetas.

Lo que fa perdre la serenitat de asco, es pensar que aquestas duas familias poguessen arribar à la immoral contorxa de fer una aliança ofensiva y digestiva (com diu la reina Ananás), pera més tranquilament gosar las dolçuras de regnar demunt dels espanyols.

Se diu que la mateixa Isabel II, que tanta malaguanyada sanch de lliberal ha costat, patrocina aquesta idea, ó à lo menos no es enemiga d' ella.

Si tal concepte es veritat, be podria dirse que poca n' gastarian de vergonya ni decencia certes personas que tenen acullida en los palaus.

Pero deixem aquest camí, que està sembrat de perills per l' escriptor independent, y passem à un altre ordre de cosas.

També s' parla, y no poch, de que si s' realitza la idea de tal matrimoni, lo mateix Carlets, l' héroe d' Oroquieta y del As d' Oros, lo imbecil creador de las baronesas à lo Samogy, y l' entusiasta adorador de bufar y baylarinas,

fora lo cridat à encarregar-se de la regencia de Espanya durant la menor edat del rey.

Y aquí està lo pellagut del cas, segons lo precepte constitucional avuy vigent, del qual sembla que no deurien apartarse los partidaris de la menuda Merce.

En primer lloch, si Carlos ocupés la regencia, com la Constitució del 76 disposa que l' pare ó la mare del rey, ó l' parent més prop, té de ser regent del regne durant la menor edat de la persona cridada à ocupar lo trono, tenim que ocupant en Carlets la citada regencia, vindria à reconeixes sense espina ni os que l' rey d' Espanya, fill del regent, fora en Jaume, descendent de la rama dels Borbons absolutistas en lo mateix final del siglo XIX.

Y es possible creure que Isabel II patrocini tal projecte?

Nosaltres no responem per... prudència, porque l' lector també ho farà sense temor à fiscals, dels quals no n' hem de veure del tot lliures mentre nos governin los servidors dels Borbons, sigan qui vulgan uns y altres.

Y un' altra consideració, constitucional també sense espina ni os, se n' presenta tirant avant tal matrimoni.

Los absolutistas, la rama borbònica dels Carlos, s' ha declarat sempre partidaria acerrima de la ley sàlica francesa, promulgada à Espanya pe l' primer borbó Felip V, de tan funesta memoria, sobre tot pe ls catalans.

Tornaria à desferse lo tants cops fet y desfet pe l' mes ingrát, tirànich y desagratit de tots los reys borbònichs, l' indigne Fernando VII?

També tenim aquí un altre problema irresoluble. La ley sàlica exclueix à las donas y sos descendents del trono. La rama liberal (1) dels borbons no té mes que donas, per ara, pera seures en la real cadira. ¿Que pensan fer sobre aquest particular los reals fusionistas? Per avuy encara callan.

Y suposém, per un moment, que aquesta indecència política arribés à realitarse, y que no s' tornés à promulgar la anomenada ley sàlica. ¿Qui dels dos marrechs reals fora lo rey de debó? Es à dir, ¿qui portaria la firma y faria las feynas oficials de rey? S' ho partirian acás com à bons germanos? Bueno, acceptemho, ja que no n' costa res. (Donchs quan fora declarada la major edat del rey, tenint lo miti rey mascle deu anys mes que l' altre miti rey femella? Nos declararian acás miti rey fadril del oñel, y deixarian també miti regent pera donarli ajudas sempre que li convinguessin?)

A veure si algun doctor en constitucionalisme monàrquich pot desenredar tots aquestos embolics de xanfayna dinástica, porque nosaltres

renunciém generosamente à perdre l' temps ab tan entremalladas ximplerías.

Y dihém à boca plena que son ximplerías, porque per mes que sigan lo papa y la mama y lo Lleó 13, y lo Tigre 14, y la Girafa 22 los que s' empenyin en fer nos felissos à tal preu, los mosos que ells pugan fer al coll del poble ab tan descabellat projecte, no faltará qui ls talli, ab mes facilitat que la espasa d' Alexandre tallà lo cèbre que unió ls llanses al jou del carro del rey Gordio.

Un altre extrém pot haberhi en aquest enllà, que siga ahont se trobi lo pot de la confitura de la intenció dels autors de tan mamaratxeca unió.

Se parla també de que, si tal projecte se realitza, se pagarian los atrasos à n' en Carlets y à la seva familia, de las pagas que s' corresponen com à membres de la real familia.

(Aquestes sí que té de fer nos obrir l' ull!)

En tractantse de diners, ja podem realment escarnarnos y prepararnos à la resistència avans de veurens alieugerits fins de la camisa pera pagar tan sagradas atencions.

Lo que tindria de donarse à n' en Carlos per atrasos, si s' realitessen tals projectes, fora la friolera de cent milions de pessetas. (No es possible que pera repartirse bonament aquesta cantitat y alguna ganqueta, s' haguessen posat d' acort uns quants personatjes dels que tenen per oñel viure à costellas dels pobles?)

Ja sabem que fins los reys confessan que si be ls sab greu veures destronats, molt més se planyen de quedar tronats després d' anar daltabaix d' un trono. De tota aquesta tronería, la truaneria real preferix los rals à la realesa, puig que de sobras comprenen que tan sols ab la majestat no s' podria pas fer bullir l' olla.

Y vetaquí ahont pot estar lo buillit d' aquesta engallinada. Naturalment que nosaltres no podem creure, puig la ley ho priva, que cap individu de la familia real espanyola s' avuy sigua capàs de certs actes, pero alguns altres, y sobre tot pretendents à familia real de demà, poden molt be haber fet comptes pera doblegar la espinada à contubernis indignes pera millor explotar al poble.

Mes deixemlos somiar truytas, que com no contan ab l' avens dels temps en que vivim, y aquest es un factor includible en tots los càlculs que avuy sobre la cosa pública pugan ferse, es segur que, quan vulgan fer efectius sos premeditats intents, se trobaran que van molt errats de comptes.

FE, ESPERANSA Y CARITAT

TANK BOSTE

Tenir fixa la idea en un pervindre
 desinat a nos fellos a compendre
 lo mal far per aquella y a correspondre
 d'igual modo en l'orgull que 'a va mentindre.
 Cereu cert que 'l gran dia s' va vindre
 de verter l'espallantant sot que 'a va ponde,
 rrenicat tot l'espirt que crevas foudre
 ab la rabia que may varen contindre.
 Cauré, com si 's' vagés, en l'anarsma
 que ha de ser de venjansa cruel poema,
 kstach just a tanta 'ra acose fré.
 Jamay podre 'l dauti por d'acharsarse
 porque 'l poble, Hauré, puga salvarse
 del perill que ha volut... Aixó es la Fe.

Constar sempre en un cambi innumerable
 que a 'n alguna fa tremolar per lo terrible
 que pesuchon aré, cambi visible
 en lo front de tot home qu' es culpable.
 Prevéntre d' un modo inexplicable
 per acuy, pero molt intelligible,
 para far un Epitaph cert, terrible,
 resultat d' una situació exorable.
 Taní en compte 'n grans medes abundants
 para seneca 'n situacions estorbants,
 començar se a abonar en la baltansa,
 comiar ja tot lo mal que han d' abolir;
 acullir los comins que han de seguirse
 para arribar al bell cim... es la Esperansa!

Castigar tramentem tanta maldat;
 recobrar totalment lo qu' han perdut,
 si convé, fins ab sanch dels que han sigut
 de la patria los cochés que 'n han minat.
 No detar ni acort de lo passat;
 abortar la preguja per massa brut;
 reconre 'l seu de la negre esclavitut
 rebomint a la martir Libertat.
 No tenis compassió d' aquella botans
 que optiniam al poble ab las rubins;
 y de acya y acera d'exts' acronar
 l' arbor vell de la insulta exalrar;
 no fer cas de cap rei en as agonía...
 Aixó acuec que no ho sembla, es Caritat.
 P. ORL. C.

LO TOCA-SO

Ja fa quinze dias que tenim en Sagasta al poder, y també fa duas setmanas que aquest senyor s' ha ensoportat del modo que té acreditat sempre que arriba a las-urriferas esteras de la presidencia del Consell de ministres.

En la oposició, mentres disputava lo manéche de la paella a sos antagonistas, era un belluquet para donarlas trastorns que 's poguessen obligar a ferli pas fins a la turtonera nacional.

Para arribar a tal fi res escassejava. De liberal n' era mes que Bernat Xinxola; de la honradés administrativa, ne parlava com a cosa per ningú mes que per ell coneguda; de la moralitat política no 'n parlém, perquè en Sagasta se 'a posava continuament a la boca com si fos lo seu pa de cada dia.

No perdía temps ni ocasió para tirar en cara al conservadors sos despropósits en lo govern, mes de quatre vegadas cloquentment futejeas pe 'l jefe del monarquisme liberal.

Peró ja ha arribat al poder, ja es al paradís terrenal de la política, y ja se 'l troba desseguit de panxa al sol, com qui descansa de la activitat passada, disposat a menjar una y mil voltas de la fruita del arbre prohibit de la tiranía, pera que sempre tinga d'anarhi l' ángel de la Libertat a treure'l ignominiosament per haber faltat a la paraula sagrada del poble.

Recordém la passada dominació dels fusionistas, y comparem-la ab la actual, a pesar de no fer mes que quinze dias que ara son al poder, y trobarem iguals punts de contacte.

Pujarem ab grans promesas de Libertat al país, aquest tingué la debilitat de créuresho, y conté en que la pujada del home que 's drets individuals li pesan com llosa de plom, segons confessió propia, tenia de portar algo de bo en lo camí de la Libertat.

Peró 'l desengany no 's feu esperar gayre, com tampoch ara ha tardat.

L' amnistía política y de imprenta, que debia esser donada avans de las vintiquatre horas de haber sigut poder lós mal anomenats liberals, encara no ha vingut ni se sab del cert quan vindrá, y, lo que es pitjor, ja 's diu que quan vinga vindrá regatejada y mutilada de tal manera, que no la conixerá ni la mare que la haurá parida.

Des de 's diuhen delictes polítichs' s' excep-

tuarán los militares que han sublevat tropas, quan precisament no s' tracta mes que de militares; y dels de imprenta ja s' comensan també a fer algunas excepciones que no sabem si acabarán per reduhir l' amnistía a «no res barrejat ab gens.»

De reformas democráticas no 'n parlem. Quan en Sagasta tinga las Corts fetas per ell, y estiga llist dels mals-de-cap de colocar amichs, parents y coneguts, llavors comensará... a pensar que es lo que li convé per aquest camí.

Y de moralitat y justicia, per ara, ja vent. Los Melgares y Biscos tan tranquils, y las irregularitats amensasant del matex modo que si en Cánovas fós encara lo Jupitèr Tonante de la situació.

A que obehix, donchs, tanta desidia, tanta incuria, tanta droperia de reformas quan tant y tantísim hi ha que reformar!

Per nosaltres obehix senzillament a una sola causa: a que 's principis de tots los partits monárquichs s' encloben en aquest fl: Ser poder.

Per aixó es que no escassejan promesas en la oposició para arribar a son desitj, y una vegada lograt se burlian del país y de totas sas promesas para ferlo felis, cosa que may los ha preocupat poch ni molt.

Aixó es que podem ben dir de tots los partits polítichs, y avuy en particular del que está al candelero:

¡Oh tú partit sagasti,
 al poder no 'l hi escartirassis,
 que 's miracles que tu fassis
 ja me 's pots plantar aquí!

QUI NO TE PA...

Noticia grossa,
 Y fresca,
 Y totra.
 En Cánovas y en Romero Robledo, lo primer galan y 'l graciós de la may prou ben ponderada situació conservadora, han renuyt. Pero molt.
 Fins se conta que han arribat a dirse cul de olla.
 ¡Y saben de qué ha vingut tot!
 D' haberse acabat lo turro.
 ¡Que be diu 'l retrá que donde no hay harina todo es moina!
 En Romeret s' havia fet la ilusió de ser home important tota sa vida, y ara de cop y volta sense mes ni mes se troba ab que té de ferse la santíssima, gracias a que en Cánovas va tenir la debilitat de soltar lo poder quan mes enllepolt se trobava son company d' heroisme a Marcia pensant ja tenir entre dits la campana del ganiller de la política.

Y en aixó sí que troba que té molta rahó lo ex-ministre de la sanitat dels cordons.
 ¡Ahont s' es vist deixar lo poder! May.
 Aixó no pot tolerarse.
 Sí senyors, en Cánovas mereix que se li sublevi tot l' exercit del conservadorisme, desde las gomas de las botinas a la cinta del barret.
 Además, al poble li han fet un gran mal ab sa retirada de las esteras gubernamentals.
 Com que ja se 's coneixia.

Y 'l dixxo ho diu ben clar: «Val mes un boig conegut que un sabi per coneixe.»
 Per aixó es que no tenia cap necessitat de retirarse.
 Altra cosa seria d' Espanya si ell no s' hagués mogut.
 Com ja tothom estava previngudet y ab la esombra als dits, no 'l dich tinya quina netaja s' hauria fet.
 Es una llástima que 's conservadors se 'n hsian anat tan a la bona.
 Valia molt mes haberlos tret a la mala.
 Y al passar la esombra, tota la brutícia que los voltava hauria seguit.
 Per aixó es que tota la rahó li sobra a n' en Romero.

Cauré d' esquena fent bon xap y ab las dents clavadas encara en la nomina es una caygada honrosa.
 Aixó de voler caure de potas fa gat, y en Romero no está per gats, vol llebra... a la nacional.

Los arbres mes torts no 's doblegan, sino que 's trencan.

Los guèrrers de mes fama se fan matar avans de perdre una batalla.

En Cánovas ha capitulat; ¡horror!
 Los húsars d' Antequera no acceptan tan humilliant situació, y esperan donar prompte ir-resistible carga para assaltar la fortalesa del pressupost, ahont ja se 's hi ha ficat l' enemich.
 Deu sia lloat de fer cumplir sos desitjos.

Sí, que s' enfilin aviat al poder, que pujin aquí dalt, y que no se 'n moguin mes.
 De aquesta manera ells veurían complerts sos desitjos y nosaltres també.

Ells escalant lo ministeri, y agafantse fortament a la cartera para no dexarla may mes.

Y nosaltres para arribar fins a n' ells, no ab la mala intenció de ferlos baixar de tan alt puesto... per la escala, sino ab lo bon intent de agafarlos cartera y tot y tirarlos piadosament per la finestra al femer del olivit.

Ja se sab que en aquest mon ningú vol corregar ab lo mort.

Igual passa ara ab D. Alfons.
 Se comensa a dir per periódichs conservadors que 's metjes foren molt sabatas per no coneixe la enfermetat del rey y 'l perill de mort próxima en que estava.

Y 's metjes diuhen que era 'l govern conservador que 'n tenia la culpa, que no ho feya públich per certas conveniencias polítichs.

Vaja, que entre uns y altres fins arribarán a divertirnos.
 Pero D. Alfons hi ha pagat lo pato, que es lo mes important.

Ara surten alguns conservadors dihent que qui té la culpa de la mort de D. Alfons son los fusionistas, per haberli aconsellat lo viatge a Alemania, del qual ne rebé la gran xiulada de Paris, que, anyadeixen, fou lo susto que li portá la tissis que ha acabat ab sa vida.
 Vaja, que be se se 'n han recordat prou tart de aquesta fetá.

Jo d' ells diria que de la mort de D. Alfons ne té la culpa la Revolució de Setembre.
 Sí senyors, pe 'l susto que hi va rebre sa mare.

Y com ja se sab lo dolent que es una mala mamelida...

Alguns periódichs conservadors demanan una intervenció estranjera per lo probable cas de que las instituciones monárquichs fassin ayguas y amensassin anarsen a pico.

¡Qué tal lo patriotisme d' aquesta gentussa aristocrática!
 Mentres pugan ver amos de l' arrós, se farían partidaris del mateix moro Massa.
 ¡Quin dia conixerán la decencia!

Tan sols de uns siscentis mil dures es una irregularitat descuberta a la Habana.

Aixis m' agrada.
 Las cosas ó ferlas be ó no ferlas.

Quan se tornin a obrir las Corts, se veurá un espectacle bonich.

A consecuencia de la disidencia romesco-canovera, los dos protagonistas rnyarán la gran batalla para veure qui dels dos se queda ab lo manech de la campaneta de rabada de la mayoría.

Ja me 's estich ventent en una posició flamenco del modo que están presentats en la quarta plana d' aquest número.

¡Quina batalla 's prepara per aquell dia!
 Ni que s' anuncies una baralla de gallis inglesos.

Las Corts conservadoras se tornarán a reunir, baix la batute gubernamental d' en Sagasta, lo dia d' Ignocents d' aquest any.

Aquesta sí que es encertada.
 Ja no 's pot dir mes clar que 's tracta de posar la llufa als espanyols.

Un pagès ha presentat una exposició al govern demanant per ell la corona vacant d'Espanya, alegant lo títol de rey de las estrellas.
Al pobre home l'han dut a un manicomi.
(No troban que tan dret tenia a reynar nos aquest pobre boig, com tots los demés que ho volien, Carlos VII inclús!)

En una notable conferencia de músichs tinguda a Viena, s'ha acordat per fi l' diapason que adoptaran casi totas las nacions d'Europa.
La nota la tindrá, precisament, 870 vibracions.

Austria, Inglaterra, Italia y Fransa ja l'han fet obligatori, y s'creu que lo mateix aniran fent altres nacions.

Es casi segur que l' govern d' Espanya també acceptará aquest diapason.

Aixís tindrá la seguretat, a lo menos en aquest assumpte, de posarse a tó.
Que prou falta li fa en tot quan se fica.

A Madrid los carrabiners han pres una caixa de boinas y escarpularis ab lo *Delente dala*.
Decididament los carlins no conspiran.
Si no mes se procuressin armas d'aquesta naturalesa ray.

Pero com darrera ls escarpularis sempre hi va l' trabuch...
Es precis preparar lo desinfectant.

D. Alfons tenia la vida assegurada... ¡ey! entenemnos: tenia seguros sobre la vida, per valor d' una doscents deu mil duros.

Si la vida d' un rey valgués just y cabal aixó, quant se n' podria donar de la d' un cabo de gastadors?

Ja se sab oficialment que D. Alfons morí de *tuberculosis*, que vol dir tisis en llenguatge vulgar.

Y tantas denuncias que ha costat posar aquesta veritat en lletres de motillo!

A primers del próxim any nou, sortirá a Barcelona una revista sociològica mensual que se titulará *La Regeneracion*, y defensará ls interessos de la classe treballadora, baix lo punt de vista mes avansat de la ciencia social. Son preu de suscripció serà una pesseta cada sis mesos.

També sabem que s'están fent grans esforços pera fundar una publicació diària purament socialista, que també de veure la llum pública a Barcelona, y per quals treballs preliminaris hi ha ja nombrada una comissió per las representacions de mes de quaranta societats obreres.

Es ocios dir quan nos alegraríem de que del mateix modo que s'tira avant lo primer projecte, pogués també realitzar-se l' segon.

La classe obrera te absoluta necessitat de presentarse com forza propia restada de la política pera fer sentir son pes en los problemes econòmichs que agitan las modernas societats.

En Montero Rios contan que prepara radicals reformas en lo ram d' ensenyansa, estant disposat a derogar totas las disposicions del mestis Pidal.

Aixó ray.
A prometre difícilment trobarem qui guanyi als ministres sagastins.

Ara en materias de cumplir, ja veurém com vindrá l' rio Páco ab la rebaixa.

Y aixó que en lo ministeri de Foment es en lo que s' presta mes a lerhí molt y bo.

Pero ja ho sentirem a dir.

Tots los ex-ministres conservadors han acordat apoyar al govern d' en Sagasta.

Y aquest senyor ha acceptat la oferta agrahit. Aquesta vegada sí que no ha preferit mes anar sol que mal acompanyat.

Per haberse suspés l' Ajuntament a Beza, va haberhi una de tirsos que n' resultaren tres ferits.

Y luego ls periòdichs ministerials, deyan que no s' havia alterat l' ordre.
¡Jo t' flich, si arribas a alterar-se!
No quedava ni un vebí pera contarho.

Ja se sab que cada nova situació política de Espanya, al puaer al candelero, lo primer que li cau demunt es una verdadera plaga de amichs que sollicitan empleos desde supient de serenós a ministre.

Per supost que aquesta vegada també hi ha hagut lo seu indispensable aixam de pretendents, pero abont ha resultat una abundancia espantosa, es lo rengló dels governs civils de provincia.

La friolera de set mil aspirants han anat a xiular las orelles del ministeri, pera obtenir tan higienich rosegó.

Ja no cal dir mes del *patriotisme* ab que per nosaltres se sacrifican tots aquestos polítichs d' ofici.

Los diaris monárquichs diuhén que D. Alfons ha mort pobre.

Electivament tan sols uns dotze milions de duros se diu que he dexat a la familia.

Vamos, tindrem d' obrir alguna suscripció-neta per la viuda.

¡DE NIT!

Quan la lluna plerada
Revoluciona tot l' espay
argantant las cieras ayguos
del Océa;
quant en lo cel las estrellas
ab son clar tan aluzat
condonen los rays de lluna
ab son brillar;
quan ne contan las sirenas
endresas al mitj del mar
polisant de son arpe bella
deseret cordam,
y las waotas que n' esponen
en son llun foc de coral,
tanonto per cosinas, portes
al fons del mar,
y quan las brisas flayrosas
le nit ne van embucament...

¡Jo, ja fa un' hora que dormo
ben estrat!

J. A. y R.

Los funerals de D. Alfons s' han aplasat per no estar la iglesia a punt.

Ab aquest motiu se conta que ls representants extranjeris se n' han emportat un gran ranco.

Se creyan que l' únich que sempre a Espanya teníam a punt eran las iglesias.

Y fins en aixó s' han trobat enganysats.

En Carlats del As d' oros ha fet dir missas per D. Alfons.

Y s' comprén.
¡A quants fins jo mateix pagaria de gust algunas missas!

Se parla de tres convents nous en la provincia de Jaen.

Un' altra font de prosperitat que ns cau entre cap y coll.

Anemho apuntant pera saber en son dia hont jeu la lletra.

En una plassa de toros d' Andalucia ha baixat a tortjar un piadós subjecte vestit de pelegri.

¡Ole! ¡Viva tu mare!
¡Y que be deu anar la cueta ab los hàbits de penitent!

Lo bisbe de Madrid diuhén que té un gènit tan reconagrat, que contan que no s' hi pot tenir cara.

No sabem si aixó serían efectes de la pietat evangélica, ó conseqüencias del celibat forós a que está destinat... si no té cap ranco per anar a la menuda.

Copiém del nostre trempat company en Jesucrist Lo *Torrnyau* de Manresa:

«Se ns ha assegurat que ls freres passen la nit fora del convent per temor a no sabem qué classe de misteris que ls preocupan en gran manera.

¡Quin nas tenen los tals pares de Sant Francesch! D' ensá que s' va anunciar la matansa de toctinos, los tals infelissos tenen una por que ls mata. Está clar: ells deuhén reflexionar de aquesta manera.

«Quan vegis la barba de ton company cremar, posat la teva a remullar.»

Un marit de Santos porta als tribunals un reverent per qüestió de banyas.

Vais, millor era posarli algunas banderillas de foch.

Aixís hauria quedat mes escarmentat.

A Oviédo s' está processant un tal Nojosa, de ofici missayre.

Suposo que l' procés no serà per haber conragrat la hostia.

Sembla que l' que volia conagrarse eran los bens de certa viudeta.

Ah, vamos; al cap-de-vall ocupacions del ofici.

Un llamp ha destruhit un grapat de menudencias catòlicas d' una iglesia de la provincia de Alava.

Y las rrelacions de periòdichs heretjies tan tranquilas.

¡Qué tanta está la Providencia!

EPIGRAMAS

Un pagès tant va entrá
cert dia en un gran caló,
y no havíat descomat re
lo mossa així li parla:
—Mestre, quan entra aquí aixó,
te de pendre algunas cosas—
y síl, ab-asea vergonyosa,
pres un got y se l' endó.

J. ARRAHAL

Ahir vaig veure en Mateu
ab se esposa Regarada,
que ab un paquet a le mà
sortian fusta de ca l' astra;
y m' digué tot emenyant
lo paquet tot portant:
—Heu sortit a donar un vol
y hem viagat a comprar un traject
jo porto la ermita y l' arch;
la dona porta las calas.

PABRE SERRAÑÓN

XARADA

En mal tres dos l' han portat
a la filla d' un bo tres;
a dot, y no m' hi va res,
me sembra que s' han trempat.
Vol son dos dos tres de cap
per serre bona fusta,
perque si ho gaire mal
un dos ha hi cau, ja se sab.

J. SERRAÑÓN

ENDEVINALLA

Tres lletres sols tinc darrera
de la vocal que m' comença;
si delit mon fruyt s' espasa,
ningó del mon me dispensa
y ningó m' guarda quimera.

ARRAÑÓN

GEROGLÍFICH

Lap
OR MUNICIPAL
L' Avi
N y A

RICH NARRAT

SOLUCIONS

¡ LAS CARRIAS DEL SÚPERO PASAT
XARADA: — MAF-CUI-E.
CONTEGAT: — TENO. NÁPOLI.

ACTUALITATS

Aquets xulos aixerits
ara 'a diu que están renyits,
y la rabia que 'la devora
es qüestió de menjadora.
¡¡Rihém donchs de sos neguits!!

Actiu en la oposició
y al govern en droperia,
es en Mateu un minyó
que aixís que arriba al turró
li agafa son nit y dia.